

ĵus gajnis la Dompokalon por Oragrifo.”

Ciuro blasfemis denove.

“Moviĝu flanken,” li diris. Dum Hari moviĝis, li sentis la Ŝtonon de la Saĝuloj kontraŭ sia kruro. Ĉu li risku forkuri?

Sed li ne faris kvin paŝojn antaŭ ol akuta voĉo parolis, kvankam Ciuro ne movis siajn lipojn.

“Li mensogas... li mensogas...”

“Potter, venu ĉi tien!” Ciuro kriis. “Diru al mi la veron! Kion vi ĵus vidis?”

La akuta voĉo parolis denove.

“Lasu min paroli al li... vizaĝ-al-vizaĝe...”

“Mastro, vi ne havas sufiĉan forton!”

“Mi havas sufiĉan forton... por ĉi tio...”

Hari sentis kvazaŭ la Diabla Kaptilo enradikus lin ĉe tiu loko. Li povis movi nenian muskolon. Ŝtoniĝinta, li rigardis dum Ciuro levis la manojn, kaj komencis malvindi sian turbanon. Kio okazas? La turbano forfalis. La kapo de Ciuro aspektis strange malgrande sen tio. Tiam li malrapide turniĝis.

Hari ekkriis, se li povus fari ajnan sonon. Tie, kie devis esti la kapa malantaŭo Ciuro, estis alia vizaĝo, la plej terura vizaĝo, kiun Hari iam ajn vidis. Ĝi estis kretoblanka, kaj havis ardajn ruĝajn okulojn kaj fendojn por naztruoj, kiel serpento.

“Hari Potter...” ĝi flustris.

Hari klopodis paŝi malantaŭen, sed liaj kruroj ne moviĝis.

“Ĉu vi vidas tion, kion mi fariĝis?” la vizaĝo diris. “Nura ombro kaj vaporo... mi havas formon nur kiam mi povas kunhavi la korpon de alia... sed ĉiam ekzistas tiuj, kiuj feliĉe enlasas min en siajn korojn kaj mensojn... Unikorna sango fortigis min, dum la pasintaj semajnoj... vi vidis la fidelan Ciuron trinki ĝin por mi en la arbaro... kaj post kiam mi havas la ElikSION de la Vivo, mi povos krei mian propran korpon.... Nun... kial vi ne donu al mi tiun Ŝtonon en via poŝo?”

Do li sciis. La sento subite ondis reen en la kruroj de Hari. Li stumblis malantaŭen.

“Ne estu stultulo,” minacis la vizaĝo. “Prefere savi vian vivon kaj aliĝi al mi... ol trafi la saman finon, kiel viaj gepatroj... ili mortis petegante kompaton de mi...”

“MENSOGULO!” Hari kriis subite.

Ciuro paŝis malantaŭen al li, tiel ke Voldemorto povis ankoraŭ vidi lin. La mava vizaĝo nun ridetis.

“Kiel korfrape...” ĝi siblis. “Mi ĉiam taksas alte la kuraĝon... Jes,